

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 10 (806) | Субота, 5 березня 1983 року | Ціна 2 коп.

Зоряні вимпели — передовикам

Представники більш як з радгоспу «Шафэг» в Азербайджані, будівельників з плододів, овочівників, меліораторів і сільських будівельників з усіх союзних республік прибули в Москву на ВДНГ СРСР. 1 березня їх гостинно зустріло Зоряне містечко імені Л. І. Брежнєва.

У Будинку культури відбулись урочисті збори з нагоди вручення переможцям Всесоюзного змагання зоряних вимпелів імені Ю. О. Гагаріна. Серед нагороджених — бригади овочівників з радгоспу «Шафэг» в Азербайджані, будівельників з ПМК-343 управління «Омьскцілілбуд», меліораторів з СБМУ-20 тресту «Херсонводбуд» та інші.

Зоряні вимпели передовикам вручили льотчики-космонавти СРСР двічі Герої Радянського Союзу П. І. Клімук, А. В. Філіпенко, Б. В. Волинов, Герой Радянського Союзу Ю. П. Артюхін, Л. С. Дьомін, В. Г. Лазарєв.

(ТАРС).

СЛАВНІ ДОЧКИ ВІТЧИЗНИ

Свято 8 Березня. Квіти, посмішки, привітання... Країна вшановує своїх славних дочок, їм від усієї душі бажають миру, щастя, здоров'я, нових успіхів у творчій, натхненній праці.

Деякі з історії: 2-а Міжнародна конференція соціалісток, яка відбулась 1910 року в Копенгагені, ухвалила рішення відзначити Міжнародний жіночий день, як день «революційної мобілізації жіночого пролетаріату». Але мета, за яку десятки років бореться міжнародний жіночий рух, — добитись політичної, економічної і соціальної рівноправності жінок, не досягнута повністю в жодній капіталістичній країні.

У найбагатшій з них — США, наприклад, донині узаконено дискримінацію жінок, яка у тому чи іншому вигляді існує і в інших капіталістичних країнах. Ця проблема привертає пильну увагу міжнародної громадськості. Так, сім років тому Організація Об'єднаних Націй проголосила 1976—1985 роки десятиліттям ООН для жінок під девізом: «Рівність. Розвиток. Мир».

Засновник Комуністичної партії і Радянської держави В. І. Ленін розглядав вирішення проблеми рівноправності і визволення жінки як невід'ємну частину революційного перетворення суспільства.

Утворення Союзу РСР, 60-річний ювілей якого ми недавно урочисто відзначили, дало можливість у найкоротший історичний строк ліквідувати економічну, соціальну і культурну відсталість колишніх окраїн, що стало вирішальною умовою забезпечення не тільки юридичної, а й фактичної рівноправності жінок усіх націй і народностей, які населяють нашу країну.

Сьогодні жінки СРСР не мислять свого життя без трудової діяльності. Робота для них — це не просто засіб заробітку, це — економічна основа рівного становища в сім'ї і суспільстві.

Батьківщина високо цінує доблесну працю своїх дочок. Країні трудівниці країни, а серед них і члени нашого Товариства, нагороджені орденами і медалями, почесними знаками і грамотами.

Так, за підсумками соціалістичного змагання на честь 60-річчя утворення Союзу РСР багатьом трудівницям вручено почесні дипломи Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки та грошові премії, пам'ятні подарунки.

Серед нагороджених в'язальниця Вінницького УВП Галина Опанасівна Мерзюк, штампувальниця Ворошиловградського УВП Марія Іванівна Фадєєва, пресувальниця Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» Галина Григорівна Невгод, шліфувальниця Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» Валентина Іванівна Плотникова, складальниця Запорізького УВП Ніна Тимофіївна Мазнюк, швачки-мотористки Артемівського УВП Олена Іванівна Даникова, Сумського — Юнона Федосіївна Сич, Івано-Франківського — Ірина Петрівна Смижук, Чернігівського — Катерина Миколаївна Скрипак, Сімферопольського — Раїса Іванівна Крива, та Житомирського УВП — Таїсія Іванівна Сидорова.

Звання «Кращий майстер-вихователь» присвоєно Тамарі Володимирівні Гаєвській з Кам'янець-Подільського УВП, Валентині Михайлівні Грошевій з Сімферопольського УВП, Ірині Василівні Курбатовій з Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», Наталії Степанівні Левницькій з Вінницького УВП, Валентині Федорівні Прищепі з Херсонського УВП, Тетяні Миколаївні Певзневій із Запорізького УВП, Василю Олексійовичу Чабану з Одеського виробничого об'єднання «Електрик».

Це далеко не повний перелік тих, кого вшановано за працю сумлінну, високопродуктивну, якісну.

Десятки тисяч жінок нашої республіки очолюють підприємства, установи, колгоспи, радгоспи, громадські організації. Більше третини депутатів Верховної Ради УРСР і майже половина депутатів місцевих Рад республіки — жінки.

Жінки Радянського Союзу добре усвідомлюють, що щастя і благополуччя їх сімей, їх дітей перебувають у прямій залежності від зміцнення економічної і оборонної могутності нашої Батьківщини — головного оплоту миру на землі.

Справедливо вважається, що мир у сім'ї значною мірою залежить від жінки. Значить, жінки всієї Землі, які становлять більше половини людства, повинні зводити усе для того, щоб зберегти мир у спільній сім'ї народів планети.

ПОЗИВНІ «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ»

ШИРОКА ПІДТРИМКА

Патріотична ініціатива москвичів — провести 16 квітня комуністичний суботник на честь 113-ї річниці з дня народження Володимира Ілліча Леніна — дістала широку підтримку в трудових колективах Українського товариства глухих.

На заощаджених матеріалах

Активно, по-діловому вели мову на своїх загальних зборах виробничники Херсонського УВП. Майстри Валентина Прищєпа та Валентина Сабітова, швачка Любов Юрїна, запускарниця Раїса Лаврухіна та інші виступаючи висловили прагнення ознаменувати цей день ударною, високопродуктивною працею, добитися відмінної якості продукції.

На мітингу була внесена пропозиція: мало показати найвищу продуктивність праці і високу якість робіт, головне — всі роботи необхідно виконати на заощаджених матеріалах та енергетичних ресурсах. Тоді сума, що буде передана у фонд п'ятирічки, помітно зросте і становитиме 470 карбованців.

Учасники зборів наголосили, що в кожному трудовому колективі вже сьогодні необхідно розгорнути роботу по створенню фонду економії.

Конкретні рубежі намітили трудівники учбово-виробничого підприємства на день Червоної суботи: колектив зобов'язався пошити 700 костюмів, що значно вище планового завдання.

Виступаючи робітники — ветерани і передовики — дали слово 16 квітня добитися перевиконання взятих соціалістичних зобов'язань. Вони закликали всіх трудівників наслідувати їх приклад.

Т. СЕРБУЛОВА,
заступник директора
Херсонського УВП
з виховної роботи.

Готуються комбайнери

ХЕРСОН, 1. (РАТАУ). Визнаний центром підготовки механізаторських кадрів для села стало виробниче об'єднання «Херсонський комбайновий завод імені Г. І. Петровського». Посвідчення, що дають право працювати на комбайні «Херсон-200», одержали тут перед початком посівної сто землеробів України та Узбекистану, Молдавії і Кавказу — Балкарії, Ставропольського й Краснодарського країв.

Плакат художника С. Гринька.

Синівська вдячність

Очей ваших сонце яскраве, ласкаве,
Нам світить в колісці, на схилі літ.
Мамо! Ви рівні з ясними зірками,
Щастя Вам, рідна, синівський привіт.

Мамо! Слова ваші в світ — ластівками
Це вами безсмертне одвічно добро.
Хай врунється нашої долі тепло,
Яку ви плекали своїми руками.

Мамо! Ви наша і вітха, й розрада
Де взяти для величчя вашої слави!
Як важить багато неньки порада,
Коли у душі жар надій відгорів.

Дивно бринить світ троянд пелюстками,
Щедрістю барв величальних клечань.
Мамо! Між вами і ластівками —
Вічна гармонія ніжних звучань.
Василь КОЗАР.

Чернівецька область.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА — СПРАВА ВСЕНАРОДНА

«Вписати» будинки в ландшафт полів

«Шефство» — так називається цільова програма, розроблена і прийнята з ініціативи депутатів Ворошиловградської міської Ради. Вона передбачає подання різнобічної допомоги колгоспам і радгоспам області. Як ж завдання намічені цією програмою? Як вони виконуються? На прохання кореспондента РАТАУ про це розповідає голова виконкому Ворошиловградської міськради Г. С. Петров.

— Плани «Шефства» розверстані у нас до 1985 року, — сказав Георгій Семенович. — У них передбачено виконання робіт на суму 10 мільйонів карбованців. Колективи міських підприємств збудують у підшефних господарствах 116 механізованих тваринницьких ферм, передадуть чимало різних матеріалів і устаткування, відремонтують багато техніки.

Це, так би мовити, традиційна частина нашої шефської допомоги. Крім цього вирішено більше, ніж раніше, приділити уваги соціальному обличчю сіл, житловому будівництву в підшефних господарствах. Завдання це непросте. Адже в народі не дарма кажуть: що не село — то характер! От і передбачили ми планом «Шефство» збудувати в колгоспах і радгоспах близько семи тисяч квадратних метрів житла — 78 одно- і двоповерхових будинків. І не

просто збудувати. Ці будинки повинні прикрасити села. Архітектори і проектувальники Ворошиловграда тепер працюють над спеціальними серіями таких жител, стараються передбачити в них високий рівень побутового комфорту і так «вписати» нові будинки в ландшафт, щоб вони не були в сільському селищі чужорідними.

Програма стала своєрідним екзаменом на бойовість депутатських груп, їх уміння вести за собою маси, мобілізувати їх на добрі діла. І вже перші місяці роботи по реалізації цільової програми «Шефство» принесли хороші результати. У підшефних господарств в ах виконано обсяг будівельно-монтажних робіт на два мільйони карбованців. Збудовано тваринницькі приміщення, кормокухни, силососховища, відремонтовано старі будівлі.

Наприклад, у радгоспі «Індустрія» завод імені Жовтневої революції виробничого об'єднання «Ворошиловградтепловоз», скооперувались з іншими підприємствами Жовтневого району міста, здав в експлуатацію гідробаротермічний комплекс по приготуванню високовуглеводистого нетрадиційного корму — «солодкої» соломи. До кінця року буде закінчено будівництво гідропонічної теплиці

для цілолітнього вирощування зелених кормів по дві-три тони на добу.

Все це робиться, звичайно, не на шкоду виробництву. Комуністи, комсомольці, депутати, передовики виробництва пропонують найрізноманітніші варіанти безоплатної допомоги селу. Серед них — суботники і недільники, зеконювання сировина, використання труб, залізобетону, всіляких металів, металевих конструкцій, які були вже в ужитку.

Велику допомогу господарствам підприємств подали в заготівлі кормів для громадського поголів'я — сіна, гіллячкового корму, болотної рослинності.

Програмою «Шефство» передбачені й зворотні зв'язки. Коли мова заходить про підсобні господарства на підприємствах, потрібна вже допомога сільських трудівників. І вони не відмовляють ні в чому. Наприклад, той же радгосп «Індустрія», про який йшла мова, виділив «Ворошиловградтепловозу» кормові угіддя для пасіки, допоміг спеціальною технікою.

— Досвід програмно організованого планування шефської допомоги повністю себе виправдовує, — сказав наприкінці Г. С. Петров. — І свідчення цього — сільські новобудови, споруджувані городянами.

(РАТАУ).

КОЛЕКТИВНИЙ ДОГОВІР У ДІІ

Оцінюючи зроблене

На Вінницькому УВП відбулися збори, на яких підбивалися підсумки виконання колективного договору і укладення нового.

Доповідач голова комісії по перевірці виконання колективного договору Ю. В. Найдорф розповів про дострокове виконання планових завдань та соціалістичних зобов'язань, а також включених у договір заходів з техніки безпеки, поліпшення умов праці, впровадження раціоналізаторських пропозицій. Він відзначив, що минулого року шість сімей робітників одержали нові квартири, за рахунок коштів від культурно-масових заходів значна кількість робітників та службовців оздоровилась у санаторіях, побувала в туристичних поїздках, а 16 чоловік здійснили подорож до братньої Болгарії.

Ю. В. Найдорф зупинився також і на окремих недоліках. Зокрема, економічний ефект від раціоналізаторських пропозицій не досягнув планового; профспілковий комітет незадовільно проводив облік хворих, яким треба лікуватися в санаторіях. Подеколи путівки видавались всім тим робітникам, котрі щойно оформили профспілкову відпустку. А між тим, втрати людсько-днів через хвороби, в порівнянні з минулим роком, зросли. На УВП є ще прогали, випадки запізненя на роботу чи передчасного завершення її.

Слабо велось будівництво підприємства: з виділених на рік 500 тисяч карбованців не освоєно і 200 тисяч.

На зборах виступила М. Костюкова, котра критикувала незадовільну роботу буфету-їдальні, куди пізно завозяться продукти. Вона звернула увагу й на те, що у виробничих приміщеннях дуже жарко.

Про незадовільно відрегульовані нові машини, котрі рвуть полотно, говорила на зборах робітниця Є. Салюк.

На зборах було прийнято новий колективний договір. У ньому, зокрема, адміністрація та профспілковий комітет зобов'язуються ввести цього року в експлуатацію адміністративно-побутовий корпус, поліпшити умови праці, її охорону, покращити роботу їдальні.

Згідно з рішеннями листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС і бажанням колективу у колективному договорі записано більш суворі заходи по зміцненню трудової дисципліни, а також заходи по економії сировини та матеріалів.

М. КВІТЧЕНКО.
м. Вінниця.

ВІСТІ З ОДНОГО ПІДПРИЄМСТВА

ВАГОМІ ДОСЯГНЕННЯ

Колектив Ужгородського УВП-2 успішно виконав планові завдання та соціалістичні зобов'язання четвертого кварталу 1982 року.

Підбито підсумки внутрізаводського соціалістичного змагання між виробничими дільницями. Переможцем є м. Вищою колектив швейної дільниці № 3, де майстром А. А. Свистак (профгрупорг А. М. Герій).

У тому, що протягом минулого року ця дільниця тричі завойовувала призиви місця і виборола перше місце в соціалістичному змаганні на честь 60-річчя ут-

ворення СРСР, велика заслуга її керівника.

Тут сумлінно трудиться 36 ударників комуністичної праці, два — відмінники якості, чотири «Майстри — золоті руки».

Варто відзначити також хорошу роботу комсомольців — застрільників соціалістичного змагання В. В. Фечори, А. Ю. Смик та інших.

В індивідуальному змаганні переможцями визнано 17 трудівників. Серед них такі передовики виробництва, як А. В. Агоста, А. І. Сотінгер, М. М. Чика, Х. С. Фабрицій.

Між бригадами перемогу здобув колектив бригади № 1, який очолює А. І. Орбан.

Кращою за професією ви-

знана робітниця закрійної дільниці Є. М. Русин, звання «Майстер — золоті руки» присвоєно швачці-мотористці Ю. В. Петик, а «Відмінник якості» підтвердили чотири робітники.

Дільниця № 3 підтвердила звання «Дільниця комуністичної праці».

ПРАЦЮВАТИ КРАЩЕ

Розпочався третій місяць серцевиного року одинадцятої п'ятирічки. Кожен трудівник нашого підприємства усвідомив, що виконання і перевиконання плану залежить від його особистого трудового внес-

ку. Чим краще ми будемо трудитися, тим краще будемо жити.

200 робітників нашого УВП-2 взяли підвищені соціалістичні зобов'язання. Вони включилися в боротьбу за присвоєння їм звання «Кращий наставник молоді», «Кращий за професією», «Відмінник якості», «Майстер — золоті руки».

Крім того, 62 трудівники дали слово до 50-річчя УТОГ виконати завдання шести місяців, 14-робітників — річне завдання.

Старання праці всіх членів колективу переконує, що взяті соціалістичні зобов'язання будуть виконані з честю.

Л. ПОЦЕН,
інженер-нормувальник
Ужгородського УВП-2.

Монтажниця Полтавського УВП-2 О. Г. Сліпченко усвідомлює, що в добрих справах колективу закладена частка і її сумлінної праці, що вона також докладе максимум енергії для успішного виконання виробничої програми минулого року.

Тепер головне — не знижувати темпів. Комсомолка досконало опанувала свою професію, уміє використати кожну робочу хвилину з найвищою віддачею. Тому й добивається високих результатів: денні норми виробітку Ольга Григорівна виконує на 120 процентів.

Трудівниця щедро ділиться своїми знаннями з молодими робітницями.

Фото П. МІНЬКА.

У ПЕРЕДОВИХ КОЛЕКТИВАХ ДО НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ

го часу, особиста відповідальність кожного за доручену справу, товариська взаємодопомога. І ще — чітка організація праці. Адже до багатьох виробничих процесів, доводиться мати одну-дві швачки-резервістки. Вони оволоділи багатьма виробничими операціями, і в будь-який час зможуть надолужити тимчасове відставання. А бережливе ставлення до машин та устаткування забезпечує безперебійну роботу всього швейного конвейєра.

На підприємстві мені сказали, що бригада П. Й. Повжик вийшла переможцем республіканського соціалістичного змагання на честь 60-річчя утворення СРСР.

Висока оцінка праці викликала в колективі нову хвилю трудового піднесення. Бригадою прийняті на нинішній рік підвищені соціалістичні зобов'язання, які включають більш як 10 пунктів. Зокрема, робітники дали слово випустити понад план нормативно-чистої продукції не менш як на 2 тисячі карбованців, здавати продукцію з першого подання не менше як 98 процентів, підвищити продуктивність праці понад план на 1 процент.

У бригаді П. Й. Повжик трудиться 40 виробничників. Кожен з них взяв на третій рік одинадцятої п'ятирічки особисті підвищені соціалістичні зобов'язання.

Роботячі люди в бригаді. На 120—160 процентів виконують свої виробничі завдання швачки Л. Ф. Андреева, Г. Я. Бабич, Г. П. Горбатенко, Н. І. Чернюк, П. М. Самотяжко, В. Ю.

Лаврухін, М. С. Борисенко, О. І. Сулим, С. В. Власенко.

Багато позитивних факторів впливає на успішну працю колективу бригади П. Й. Повжик. Кожна трудівниця досконало опанувала кілька суміжних виробничих процесів. Це дає можливість організувати безперебійне потіття виробів на той випадок, коли в бригаді з поважних причин відсутні одна чи більше швачок. Тут добре поставлена й виховна робота. У цьому питанні важливу роль відіграє рада бригади, на обговорення якої виносяться найрізноманітніші питання. Тривалі час швачка УВП Н. М. Кубрак відставала в праці. Її перевели з бригади в бригаду, чимало затратили зусиль на проведення співбесід. І лише члени бригади П. Й. Повжик допомогли трудівниці, як кажуть, стати на ноги. Тепер вона не порушує трудову дисципліну, працює без відставань.

Щороку бригада Парасковії Йосипівни приймає у свій колектив одну, дві, а то й більше молодих робітниць. І керівник колективу, і досвідчені швачки завжди приходять їм на допомогу.

Дбають у бригаді і про економію. Робітниця стежить за тим, щоб двигуни електричних машинок не працювали на холостому ходу, щоб не горіло без потреби освітлення. До мінімуму зведені відходи ниток. В усьому цьому проявляється вмід керівництва ватажка бригади.

...Нелегким було дитинство у неї. Залишившись сиротою, дівчинка потрапила спершу в дитячий будинок,

а потім — до школи-інтернату для глухих дітей. А коли закінчила її, Парасковію направили на виробниче навчання до Чернігівського УВП.

Працювала майстром індивідуального пошиття одягу, швачкою-мотористкою, інструктором виробничого навчання. А з 1962 року і по сьогоднішній день трудиться зміним майстром бригади.

Знайомство з діяльністю підприємства та його правофланговими я продовжив у кабінеті головного інженера УВП І. О. Захарової. Вона сказала, що підприємство з року в рік виконує і перевиконує планові завдання та соціалістичні зобов'язання. В трудових досягненнях колективу значна частка праці передових виробничників, більшість яких працює з випередженням часу. Це — Б. В. Марусенко, А. О. Шуба, В. М. Скрипак, А. М. Одаренко, Г. О. Симоненко, К. М. Скрипак, О. М. Донцова та інші.

Ми взяли хороший старт у третьому році одинадцятої п'ятирічки. Враховуючи свої можливості, колектив підприємства вирішив план трьох років одинадцятої п'ятирічки виконати до 113-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, план по виготовленню товарної продукції нинішнього року — до 27 грудня, дати понад план нормативно-чистої продукції на 7 тисяч карбованців.

Немає сумніву в тому, що трудівники підприємства справляться з поставленими завданнями. Запорукою цьому є трудовий ентузіазм і творча енергія всього колективу, який впевнено крокує до нових трудових звершень.

О. КЛИМОК.
м. Чернігів.

Відповідають ділом

Рішення листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС, висновки і положення, що містяться в доповіді Генерального секретаря ЦК КПРС Ю. В. Андропова, його промова на зустрічі з московськими верстатобудівниками знайшли гаряче схвалення в колективі Комунарського УВП. Всі ці матеріали обговорено на партійних та робітничих зборах, проведено єдині політичні та ідеологічні планерки. Намічено конкретні заходи по втіленню в життя цих програмних документів нашої партії.

Схвально зустрінуті трудящими підприємства Звернення колективу Запорізького УВП до всіх виробничників Українського товариства глухих, яке підтримано під девізом «Ключова лан-

ка — дисципліна». На зборах трудівники внесли ряд цінних пропозицій, спрямованих на зміцнення трудової та виробничої дисципліни.

Ленінська вимога забезпечувати сувору дисципліну, відповідальність кожного за виконання своєї роботи набуває сьогодні особливої актуальності. Адже результати виконання плану залежить від трудового вкладу кожного члена колективу. Тому більшість виробничників підприємства трудиться по-ударному. Це, зокрема, електрозварник А. А. Купцов, шліфувальник С. К. Головань, травильник Л. Н. Гарматова, терміст П. Я. Кравець, протяжник І. І. Дорошук та інші. Зміни завдання вони виконують на 140—160 процентів.

О. КВАШІН,
секретар парторганізації
Комунарського УВП.

Ворошиловградська область.

НАДОЇ ЗРОСТАЮТЬ

Продовольча програма чітко визначила завдання по зростанню продуктивності праці перед кожним виробничим колективом. Тваринники молочнотоварної ферми № 3 колгоспу «Родина» Великоновоселківського району, де більше двадцяти років трудиться член УТОГ Р. О. Мегельбей, нинішню зимівлю худоби проводять під девізом: «Всі резерви — в дію!».

У стійловий період утримання тварин Раїса Олександрівна організувала свою роботу таким чином, щоб одержати максимум продукції при наявному запасі кормів. Хоча її показники й не найбільш високі серед доярок колгоспу, тим не менше, вона успішно справляється не тільки з поставле-

ними завданнями, але й взятими соціалістичними зобов'язаннями.

Тільки в січні місяці ни-

ншого року, наприклад, Р. О. Мегельбей надоїла від кожної закріпленої за нею корови по 250 кілограмів молока, майже на 40 кілограмів більше, ніж за відповідний період минулого року.

Високі середньодобові надої молока дають змогу передовій доярці в третьому році п'ятирічки значно перевершити намічені рубежі — замість 2170 кілограмів молока по плану, вона дала слово надоїти від кожної корови не менше 2500 кілограмів.

Своєю працелюбністю та скромністю Р. О. Мегельбей заслужила повагу товаришів по роботі.

В. КРУГЛЯК.
Донецька область.

ТРЕБА ДОБРЕ ЗВАЖИТИ

Яким бути клубу? Справді, яким? М. Ниров уявляє собі ідеальний культзаклад таким, що працює з 9 до 18 години. Директор Уманського Будинку культури Г. Е. Кравченко теж бачить у цьому ідеал. З одним лише можливим погодитись. Таки не дуже зручно працювати з перервою в 5 годин. Але якщо провести опитування, то певен, що досить велика частина клубних працівників погодиться з діючим розпорядком роботи. Це будуть в основному ті, що вже не один десяток років працюють в системі УТОГ. Чимало наших відвідувачів теж буде додержуватись саме такого розпорядку роботи клубу.

Отже, питання про розпорядок роботи клубів знову стає на роздоріжжі. Немає золоті середини. Для того, щоб знайти якийсь компромісний час роботи клубів, зручний і для працівників, і для глухих, на мій погляд, треба багато чого зважити. Одним наказом справи не зарадить.

Перш за все в одних клубах проводиться гурткова робота і, як правило, тіль-

ки ввечері, а в інших — її немає. Ось ті клуби, в яких гурткова робота не проводиться, і де перекладач увечері не потрібний, можуть працювати зранку до 18-ї, або ж з 10-ї до 19-ї години. Інша справа з клубами, в яких два рази на тиждень проводяться репетиції. Перекладачу там можна працювати з 13-ї чи 14-ї години. Це цілком влаштовуватиме перекладача і клуб, але ж виникає питання: хто обслуговуватиме глухих зранку? Ось бачите, знову немає золоті середини.

У Черкаському об'їдділі лише один клуб працює з 9-ї до 18-ї години, інший з 9-ї до 22-ї години. Не дивуйтеся, саме так! Клуб працює 13 годин. Річ у тому, що завідувача (зі зниженим слухом) і перекладач працюють позмінно. Якщо, наприклад, перекладач на роботі з 9-ї години, то завідувача — з 14-ї. І так протягом тижня міняють графік, окрім вихідних і святкових днів. Можливо, що це далеко від ідеалу, але це влаштовує і працівників клубу, і членів УТОГ. Не можу погодитись з

думкою Г. Е. Кравченка ніби Уманський будинок культури теж має працювати як клуб. Тут два рази на тиждень проводяться репетиції, демонструються кінофільми. Отож, без перекладача не обійтись. Тільки у п'ятницю культзаклад може працювати з 9-ї до 18-ї години. І якби тов. Кравченко звернувся до мене з такою пропозицією, я б підтримав її.

Дуже важливо, щоб питання про розпорядок роботи клубу чи Будинку культури було обговорено на загальних зборах членів УТОГ. І тільки тоді видавати наказ.

Стаття «Яким бути клубу?» має один ухил. Мені здається, що хороший культзаклад може бути лише тоді, коли керівництво разом з активом зробить його роботу цікавою, змістовною. І головний недолік не в розпорядку дня, який не всім подобається. Справа в іншому. Ось про це і можна, і потрібно поести далі розмову.

Г. КУЗУБ,
голова Черкаського об'їдділу УТОГ.

Причина криється глибше

Так, наші клуби повинні йти в ногу з часом, з вимогами життя. Але я не можу погодитись з твердженнями М. Нирова, ніби для того, щоб культзаклади працювали ще краще, достатньо змінити лише розпорядок дня...

Автор статті «Яким бути клубу?» пропонує перебудувати їх роботу згідно графіка за яким працюють державні установи. Допустимо ми це зробимо. Це влаштує, в першу чергу, членів УТОГ, що працюють на другій зміні. Іншим довелось б порушувати трудову дисципліну, щоб прийти до клубу, або ж відпрошуватись з роботи. Річ у тім, що перша зміна на багатьох підприємствах нашого міста закінчується о 15-й—16-й годині, а робітнику треба ж ще привести себе в належний порядок. От і виходить, що до клубу він потрапить перед його закриттям.

Не знаю як в інших областях, але розпорядок дня роботи культзакладів у нас,

на Одещині, не викликає нарікань серед членів УТОГ.

Не можна забувати того, що під однією вивіскою фактично знаходяться дві взаємозв'язані між собою організації. Міжрайвідділ або райвідділ не може виконувати функцій клубу, а клуб — їх функції, хоч вони, по суті, роблять одну загальну справу — проводять організаційно-масову і політико-виховну роботу серед членів УТОГ. Тому нам, перш за все, слід розв'язувати це питання значно ширше: яким бути міжрайвідділу, чи райвідділу і клубу УТОГ? Не брати цього до уваги не можна, адже за повсякденною допомогою глухі йдуть у міжрайвідділ до його голови і перекладача, а в клуб, — для проведення свого дозвілля. Міжрайонні чи районні відділи мають статус юридичної особи, свою печатку, штам, фірмові бланки для листування. Листи, написані від

їх імені, мають більший вплив на розв'язання того чи іншого питання, ніж від імені завідуючого клубом.

І тому в роботу міжрайвідділів і клубів, справді, слід внести деякі корективи. Наприклад, я пропоную так: три дні на тиждень відвести для роботи МРВ — середу, четвер, п'ятницю, а суботу і неділю повністю віддати роботі клубу. Міжрайвідділ має працювати, на мій погляд, у два періоди — з 9-ї до 13-ї години з перервою до 18-ї, а потім до 22-ї години. Такий розпорядок дасть можливість подати необхідну допомогу, як глухим, що працюють у першу, так і в другу зміну. Тим більше, що установи і побутові служби продовжили свою роботу у вечірній час.

Г. БАРВІНЕНКО,
голова Білгород-Дністровського міжрайвідділу УТОГ.
Одеська область.

ЕКСПЕРИМЕНТ ВИПРАВДАВ СЕБЕ

Цілком згоден з висновками М. Нирова. Варто взяти до уваги ще й економічний бік сьогодення розкладу роботи клубів. Багато районних культзакладів мають пічне опалення. І ось, щоб було тепло, то з 9-ї до 22-23-ї години в осінньо-зимовий період доводиться з будні дні опалювати приміщення двічі на добу і це для 2—3 відвідувачів, а якщо їх немає, то — двоє працівників культзакладу. Крім того, ще й світло горить!

Перейшовши з Середньої Азії на Україну, я за два роки жодного разу не бачив ввечері у нашому клубі в будень більше двох-трьох відвідувачів. Проте вранці х буває більше. Питання про зміну розкладу роботи

я вирішив поставити на засіданні правління міжрайвідділу і загальних зборах. Запорізький об'їдділ УТОГ, в порядку експерименту, підтримав нашу пропозицію, давши тимчасову згоду.

Новий розклад задовольнив нечучючих і працівників клубу. Тепер ми маємо змогу у будні дні обслуговувати протягом восьми годин відвідувачів, піти з ними на прийом до того чи іншого працівника міської установи в особистих справах, адже вони ведуть прийом відвідувачів у другій половині дня.

Але це ще не все. Якщо раніше ввечері будні дні, крім середи, ми планували бесіди, політінформації, то тепер проводимо їх вранці,

або в день, коли відвідувачів більше. До речі, ввечері пенсіонери похилого віку до нас ніколи не заходять, а вранці вони часто бувають.

Ще одна негативна сторона нині діючого розкладу роботи клубів. Більшість керівників культзакладів — чесні люди, але трапляються серед них й такі, що після перерви, коли немає відвідувачів, або збирається їх два-три чоловіки, з 20-ї години закривають клуб. Замість восьмигодинного робочого дня в будні у них виходить шестигодинний. Об'їдділи УТОГ просто не в змозі проконтролювати роботу кожного клубу.

П. ПРЕОБРАЖЕНСЬКИЙ,
голова Бердянського міжрайвідділу УТОГ.
Запорізька область.

Адміністрація Білоцерківського УВП нещодавно організувала виїзд групи робітників у будинок відпочинку «Сосновий бір», що в Пушкі-Водні під Києвом. До наших послуг відвели світлі й просторі кімнати, елезал, бібліотеку. Два дні працівники провели на свіжому повітрі в лісі, дивили-

Відпочинок у вихідні

ся кіно, грали в шахи й шашки. А відпочивши, повернувшись додому бадьорі й веселі, з хорошим настроєм розпочали свій трудовий тиждень.

Робітники згадують чужих та уважних працівників «Соснового бору», які зробили все для того, щоб наш відпочинок був культурним і змістовним.

І. КОЛОМИЧЕНКО,
технолог Білоцерківського УВП.
Київська область.

ЗВАННЯ ЗОБОВ'ЯЗУЄ

Робітничому помешканню Чернівецького УВП звання «Гуртожиток зразкового порядку» вперше було присвоєно у 1978 році. З того часу колектив гуртожитку щороку з честю підтверджує це високе звання. За підсумками соціалістичного змагання 1982 року колективу гуртожитку підтверджено звання Зразкового і нагороджено його Грамотою Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств.

Будинком, що став рідною домівкою для робітників УВП, міститься на вулиці Кармелюка. В ньому проживає 220 трудівників — переважно молодь. У кожній кімнаті створено всі умови для відпочинку. До послуг мешканців Червоний куток на 80 місць, де систематично проводиться політико-виховна і культурно-масова робота. Тут завжди оновлюється наочна агітація, регулярно випускається стінна газета «За комуністичний побут», що завжди привертає увагу відвідувачів. Серед численних заходів, що часто організовуються у Червоному кутку, найбільший інтерес, як правило, викликають тематичні вечори, присвячені червоним датам календаря, посвяченні у робітничий клас, вечори трудової слави. До цієї значної роботи залучено широкий актив жильців.

Про ті успіхи, яких досяг колектив гуртожитку, розповідає завідувача Ніна Федорівна Жижій.

— Своїми добрими справами ми завдячуємо раді гуртожитку у складі 9 чоловік, яку очолює вихователька Олена Михайлівна Гамова. І хоча ця ініціативна, енергійна жінка працює лише один рік, вона вже добре оволоділа миміко-жестикаліційною мовою і швидко знайшла спільну мову з нечучючими. О. М. Гамова вміло планує виховну і організаторську роботу, ретельно стежить за виконанням усього наміченого. Завдяки звитим впродовж року заходам, значно поліпшився санітарний стан усіх приміщень, досягнуто позитивних зрушень у плані впорядкування і благоустрою гуртожитку. Суттєву допомогу у розв'язанні цих питань надають активісти Ярослава Павлюк, Леоніда Козак.

— Ми добре усвідомлюємо, — продовжувала далі Ніна Федорівна, — що добрі умови проживання, задоволення естетичних потреб трудівників підвищують настрій мешканців, створюють здоровий мікроклімат у колективі, що, безумовно, сприяє зростанню продуктивності праці на підприємстві. Часті гості в гуртожитку директор Чернівецького УВП П. М. Горбунов та його заступник з виховної

роботи М. Д. Ермаков. Вони щотижня виступають з лекціями на виробничу і побутову тематику, проводять співбесіди з робітниками і, таким чином, ці плодотворні зустрічі стали невід'ємною частиною політико-виховної роботи у колективі гуртожитку.

На закінчення завідувача гуртожитком Ніна Федорівна Жижій сказала:

— Минулого року, коли вся наша країна відзначала 60-річчя утворення СРСР, ми теж прагнули зробити свій скромний внесок у гідну зустріч ювілею Країни Рад. Гадаю, що певною мірою це нам вдалося. Тепер завдання ради гуртожитку полягає у тому, щоб закріпити досягнуті успіхи, зробити їх нормою кожного дня. Почесне звання «Гуртожиток зразкового порядку» зобов'язує до цього.

А нещодавно на загальних зборах жильців робітничого помешкання колективу гуртожитку було вручено Грамоту ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки. Потім від імені партійної, комсомольської, профспілкової та первинної організації УТОГ Чернівецького УВП Почесною грамотою було нагороджено завідувачу гуртожитком Ніну Федорівну Жижій, котра, дякуючи за відзнаку, заповнила, що колектив гуртожитку докладе усіх зусиль, щоб примножити досягнуте.

Г. ВЛАСОВ.

МАМИНІ КВІТИ

ЕТЮД

З ранньої весни до першого снігу веселкою переливаються довкола білої хати насяні та посаджені моєю мамою квіти.

Дбайливо доглянуті на грядках, кличуть до себе розмаїттям барв, полонять чарівними пахощами мальви і гладіолуси, триколірні братики і флокси, червоні маки та багряні троянди...

Вечорами запаморочливо — ніжно пахне матіолою — отією непримітною квіткою — зіллям смутку. Вздовж доріжки до самих воріт тягнуться рядами, оспівані у піснях і легендах, чорнобривці. Восени зацвітає синенький морозець, названий так за те, що цвіте

аж до перших заморозків. Його невеличкі квіточки, зібрані у суцвіття, здалеку здаються вкритими памороззю.

Вражений красою троянд, завмирасш. Іхні багряно-червоні корони здригаються від найменшого подиху вітерця, а краплинки роси, скокуючись з едванних голівок, світяться на сонці бірюзово і лагідно.

Все мое дитинство пройшло серед маминих квітів. Доля далеко закинула мене від рідної домівки. Та мені здається, неначе дорогі серцю місяці прилинули за мною вслід.

До пізньої осені тисячobarвно виграють під моїми

вікнами мальви та духмяна матіола, флокси і синенький морозець, айстри і троянди — квіти мого далекого дитинства...

Дивлячись на цей квітковий килим, пригадую рідну неньку, її добрі руки, лагідне серце, у якому ніколи не згасала шедра материнська любов. Подумки дякую матусі за цю диво-красу кольорів, любов до якої вона прищепила мені ще малечку.

І віриться, що веселковою казкою цвістимуть квіти і для мого синочка — найдорожчої моєї квіточки.

Людмила ГРИНЧУК.
Тернопільська область.

РАЗОМ ЗАВЖДИ РАДІСНО.

Фотоетюд Д. БУШТРУКА.

ХЛІБ — найголовніше

У святково прикрашеному залі Житомирського обласного будинку культури відбувся літературно-тематичний вечір «Хліб — наше багатство». В організації цього виховного заходу активну участь взяла бібліотекар культзакладу Іда Беніамінівна Зільбергер.

Перед присутніми виступив головний технолог Житомирського хлібозаводу № 3 Ю. С. Денисюк та заступник директора ресторану «Смоленськ» В. А. Шундрік. Гості вечора розповіли про звитяжну і почесну працю хліборобів нашої країни, нагадали про священний обов'язок кожного громадянина нашої держави берегти хліб, а на закінчення продемонстрували, як можна приготувати із черствого хліба смачні і різноманітні страви.

Завідувача абонементом центральної міської бібліотеки В. Л. Кузьменко інформувала про знатних хліборобів, ударну працю яких радянські люди вшановують високими відзнаками. Зокрема, В. Кузьменко розповіла про встановлення погруддя на честь видатних працівників ланів та ферм і розповіла про такі пам'ятники на Житомирщині.

Неабиякий успіх в глядачів мав концерт, що його спеціально до цього заходу підготували культурмістці. Зі сцени полинули схвильовані рядки віршів про хліб. Твори відомих радянських поетів майстерно виконали Раїса Греско, Любов Сургутова, Софія Золотар.

На закінчення вечора його учасники оглянули тематичну книжкову виставку, а потім подивились кінофільм

І. ТОЛОЧКО.
м. Житомир.

Свято спорту

На честь успішного завершення республіканських змагань з шахів у Донецькому обласному будинку культури відбувся спортивний вечір «Дружба-83».

Ведучі Г. Гарипова і В. Терещенко відкрили зустріч коротким повідомленням про спортивне життя нечуючих України і про їх досягнення на всесоюзній та світовій арені.

Цікавим і повчальним був виступ чемпіонки Всесвітніх ігор глухих О. Глодіної, котра розповіла про тернистий шлях спортсмена до найвищих нагород.

А потім учасники вечора закружляли у вихорі танців, захопилися іграми. Після цього невеликого перепочинку своє мистецтво продемонстрували кращі самодіяльні артисти Донеччини. Не відстали від господарів і гості. Тепло сприйняли глядачі виступ Т. Шебуняєвої і Н. Богданець — шахісток з Херсону і Полтави. Зачарував усіх пантомімами В. Жуков з Дніпропетровська. Словом, незлічити всіх естрадних номерів, що викликали зливу оплесків.

Вечір настільки сподобався учасникам, що вони довго не розходилися по домівках, обговорюючи свіжі враження.

Л. РАДОМСЬКА,
методист Донецького
будинку культури УТОГ.

Х ВСЕСВІТНІ ЗИМОВІ СПОРТИВНІ ІГРИ ГЛУХИХ ОДИН — ЗА ВСІХ...

Як завжди, ми приїхали до місця старту раніше за всіх — о 8-й годині. Ще темно, легкий вітерець колише прапори, що позначають трасу. У передранковому небі, на фоні білосніжних вершин, темніють прапори. Сьогодні — естафети. Чий прапор піднімуть першим? Хто відзначатиме перемогу? Адже на IX Іграх радянські лижники в цьому виді програми поступилися скандинавам. Сьогодні хлопці настроєні по-бойовому, готові взяти реванш.

На старті сталися переміни. Замість однієї лижні прокладено сім паралельних — по кількості команд, що виступатимуть в естафеті. До старту близько години і тренери, не гаючи часу, готують лижі «до бою», а хлопці й дівчата, поки що в тренувальних костюмах, випробовують запасні лижі. Ковзання — відмінне!

По шосе, що веде до місця старту, підходять автобуси з суддями, учасниками змагань, туристами. Глядачів тут уже більше, ніж достатньо. І вболівали вони зі справжнім італійським темпераментом. Але їх земляки не часто перемагають, і, в основному, їм доводиться радіти або засмучуватися чужими успіхами.

На старті пошавлення: судді викликають на вихідний рубіж спортсменів, що виступають на першому етапі чоловічої естафети. Наші чоловіки біжать під номером 4. І я бачу, як клопочуться біля лижника під цим номером тренер Олексій Грушин і масажист Галина Мурзіна. Смаглявий і трохи непоказний на вигляд — це Мінігілей Абдулін. Нагадаю: він з Уфи, де працює слюсарем-складальником в моторобудівному об'єднанні. Йому 27 років, він готувався до IX Ігор, але тоді Мінігілея переслі-

дували травми. Тепер він у чудовій спортивній формі і йому пророкували перемогу в гонці на 15 км... Однак падіння позбавило його золотої нагороди... Як завжди, Абдулін біжить без шапочки, без рукавичок. Я б не сказав, що в горах жарко: температура мінус 10 і глядачі, переминаючись з ноги на ногу, намагаються зігрітись.

Дев'ять годин. Рівно в призначений час з-за вершини визирнуло сонце, і по сигналу судді гонщики рвонулися вперед. Метрів через 200 від старту сім лижних доріжок (по кількості команд) спочатку зійшлися в три, в дві, потім в одну, і я, зробивши знімок, піднявся на пагорб і побачив, як смаглявий Мінігілей першим вилетів на цю одну лижню, по якій спочатку йому, а потім В. Мухуні і С. Кашину належало боротися два круги по 5 кілометрів кожний.

Слідом за чоловіками на старт естафети 3×5 км вийшли жінки. Радянські лижниці біжать під № 10. Тут мені доведеться зробити маленький відступ.

За добу до естафети тренери назвали склад жіночої команди: Ніна Іпполітова, Лідія Сеніна, Людмила Ренжіна. Ця трійка показала хороши час в гонці на 5 км. Ім, зрозуміло, було доручено виступити в естафеті. Але... Іпполітова запропонувала, щоб замість неї на першому етапі бігла Чергіс. Чому? Ніна пояснила: «Для мене це вже треті Всесвітні Ігри. Я не раз була чемпіонкою, призером. Хочу, щоб Тетяна, яка вперше

бере участь у міжнародних змаганнях, пізнала щастя перемоги... Адже вона не слабша за мене, в гонці на 5 кілометрів нас розділяли секунди».

Товариші по команді підтримали Іпполітову, погодилися з цим і тренери. Загальну думку підсумував Грушин: «Тетяна не підведе!».

Не підвела: знову, як і в день першої гонки, ми ловили голос судді-інформатора. Не біда, що він говорив італійською мовою. Слова «со-ветіко», «русо» звучали для нас найсолодшою музикою. Вже на першому кілометрі Тетяна випереджує шведку Каріну Ерікссон на 10 секунд, до другого — на 30. Йшла, по-моєму, 20-та хвилина, коли О. Грушин сказав: «Ну, ось зараз».

Оте зараз дещо затрималося, або просто далось взмахи нервово напруження з яким ми, пасивні спостерігачі, чекали завершення боротьби. Але тренер все-таки знав, що говорив: на лижні, яка вела до фінішу, показала постать невисокої спортсменки. Звичайно, це Тетяна — ось уже добре видно цифру «10». Перший етап за нами! Час Чергіс — 20.53.1. Другою йде Лідія Сеніна — маляр Рязанського радіозаводу, учасниця Всесвітніх зимових Ігор 1975 року. Тоді, в США, вона завойовала дві срібні і одну золоту медаль. Останню — в естафеті.

Сеніна була вже далеко, коли з'явилась норвезька лижниця А. Карлсон (23.25.9), що зуміла на останньому кілометрі обійти шведку Ерікссон (23.35.3).

Стало ясно: перше місце буде за збірною СРСР. Вже просто неможливо набрати 2 хвилини, що були в запасі у наших лижниць. Сеніна на другому етапі збільшила розрив, а Ренжіна, безперечно, найсильніша лижниця X Ігор, поставила переможну крапку в естафеті.

Час радянської команди — 1.02.06.2. На друге місце перемістилися шведи — 1.09.43.7. Третіми призерами стали норвезькі спортсменки (1.10.03.4).

Так же впевнено виступила і наша чоловіча команда. Близько трьох хвилин виграє «малюк» Мінігілей у могутнього шведа Л. Ельсона, заклавши міцний фундамент перемоги. Не підвели Владислав Мухун і Сергій Кашин (останній показав кращий час в естафеті — 34.21.4). З таким результатом — 1.44.35.9 — збірна СРСР здобула золоті нагороди в Мадона ді Кашпільо, що услизнули від неї на IX Іграх.

Другими завершили естафету шведи (1.53.49.3) і третіми — норвежки (1.57.53.7). Гонщики Франції, Італії, Федеративної Республіки Німеччини були набагато слабшими за трійку призерів. Можна стверджувати, що радянські лижники зуміли здобути урок зі свого виступу в 1979 році і до X Ігор значно переважали своїх основних суперників.

...Глядачі, зігрівшись на сонці, не квапляться розходитися. Всі чекають урочистого церемоніалу нагородження чемпіонів і призерів в естафетах. Спочатку наші дівчата, потім хлопці підні-

маються на найвищу сходинку п'єдесталу пошани, приймають золоті нагороди, на яких зображена сніжинка — емблема Мадонна ді Кампільо — і 6 різноколірних лиж.

Знову «радянський п'єдестал» і знову високо в горах майорить червоний прапор рідної Батьківщини. За честь прапора, за честь радянського спорту боролися і перемогли наші чудові лижні дружини, де кожний був за всіх і всі — за одного!

...По вузькому серпантинній гірській дорозі автобус котиться вниз: від позначки 2200 метрів, де прокладена лижня, спочатку в Мадона ді Кампільо, потім в Корізола. З царства снігу й льоду за годину з лишком ми потрапляємо у весну, сповнену зеленого листя і шебету птахів. Як завжди, разом з командою, повертається наш маленький друг — італійський хлопчина Дені. Пам'ятаєте? Порто-Фортунна, талісман на щастя. Дені міцно товаришував зі своїми новими знайомими і засмучується, коли йому нагадують про близьку розлуку. А вона — не за горами. 22 січня лижники розіграють останній комплект медалей в гонці на 30 кілометрів.

Між естафетами і закриттям Ігор, нас ще чекають вистави професійного гірськолижного цирку — його рекламою буквально заклеєні всі готелі в Мадона ді Кампільо і Корізола, ще буде фольклорне свято... Обидва заходи призначені на останній вечір; вдень ніколи, спортсмени, глядачі розриваються між змаганнями лижників, слаломістів, ковзанярів.

Л. ГОДІН,
спец. кор. «Нашого
життя».

Фото автора.

Жіноча естафета 3×5 км. Переможець першого етапу Тетяна Чергіс передає естафету Лідії Сеніній (перший знімок ліворуч).

Старт чоловічої естафети 3×10 км. Другий ліворуч — Мінігілей Абдулін (середній знімок).

Збірна СРСР — чемпіон в естафеті 3×10 км.

Шлях до фіналу

Під час шкільних канікул у Києві, Харкові, Львові, Чернівцях і Миколаєві проходили змагання на першість України серед вихованців спецшкіл-інтернатів для нечуючих та слабочуючих дітей з волейболу, баскетболу, настільного тенісу, шахів і шашок.

Республіканські змагання з шахів і шашок відбулися в Києві. Після впертої та цікавої боротьби, чемпіоном стала команда Чернівецької спецшколи-інтернату для слабочуючих дітей. Успіх колективу забезпечили вихованці тренера А. Соколова — Роман Олексюк, Ярослав Фурлет та Валентина Колісниченко. На другому місці команда Одеської спецшко-

ли-інтернату № 97 для слабочуючих дітей, а на третьому — шахісти Херсонської спецшколи-інтернату для нечуючих дітей.

Не менш представницькими були і змагання з шашок у яких взяло участь близько 100 юних спортсменів. Звання чемпіона з шашок виборола команда Піщанської спецшколи-інтернату для нечуючих дітей (Вінницька область) у складі Івана Гарбачика, Леоніда Заболотного та Олени Купрій. Привів до перемоги команду тренер В. Ляшко. Друге місце посіла команда Підкамінської спецшколи-інтернату для слабочуючих дітей (Львівська область), третє — Чернівецька спецшкола-

інтернат для слабочуючих дітей.

Переможців змагань з цих видів спорту в урочистій обстановці нагороджено медалями та грамотами Міністерства освіти УРСР.

Зональні змагання з баскетболу проходили в Миколаєві і склали 12 команд юнаків і 6 команд дівчат. Юні баскетболісти боролися за право здобути путівку на фінальні змагання, які відбулися під час весняних канікул у м. Донецьку. У фінал вийшли колективи Київської № 9 та Миколаївської спецшкіл-інтернатів для слабочуючих дітей, а серед дівчат це право одержали баскетболістки з Миколаївської спецшколи-інтер-

нату для слабочуючих та Запорізької спецшколи-інтернату для глухих дітей.

Зональні змагання з настільного тенісу зібрали 27 команд, які й розіграли чотири путівки до фінальних змагань, що відбулися весною у м. Сімферополі. Володарями заповітних путівок стали по Київській зоні команди Донецької спецшколи-інтернату № 4 для слабочуючих та Криворізької спецшколи-інтернату для глухих дітей (Дніпропетровська обл.), а по Львівській зоні — команди Калушської (Івано-Франківська область) та Одеської № 91 спецшкіл-інтернатів для нечуючих дітей.

Про зональні республіканські змагання з волейболу газета вже писала. Лише нагадаємо читачам, що у фі-

налі серед юнаків виступають команди Дніпропетровської і Чернівецької спецшкіл-інтернатів для нечуючих дітей, а серед дівчат — команди Харківської та Чернівецької спецшкіл-інтернатів для нечуючих.

Хочеться відзначити, що в команд-учасниць зональних республіканських змагань з ігрових видів спорту значно зросла технічна майстерність, фізична і психологічна підготовка, що, безумовно, позитивно позначиться на фінальних зустрічах, які обіцяють глядачам цікаву та напружену боротьбу.

Б. БУРАКІВСЬКИЙ.

Редактор
П. БУЛАТОВ.